

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

M. Ř.

zastoupený advokátem JUDr. Květoslavem Hlínou,
se sídlem Vodičkova 31, Praha 1

proti
žalovanému

Národní bezpečnostní úřad
se sídlem Na Popelce 16/2, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí ředitele Národního bezpečnostního úřadu ze dne 29. 8. 2019, č.j. 156/2019-NBÚ/07-OP,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí ředitele Národního bezpečnostního úřadu ze dne 29. 8. 2019, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Národního bezpečnostního úřadu ze dne 24. 5. 2019, č. j. 55461/2019-NBÚ/P, jímž bylo rozhodnuto tak, že žalobci se nevydává osvědčení fyzické osoby, neboť žalobce nesplňuje podmínku n bezpečnostní spolehlivosti podle § 12 odst. 1 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní spolehlivosti, ve znění pozdějších předpisů.
2. Příčinou sporu pak byl nesouhlas žalobce s tímto závěrem, resp. s jeho odůvodněním, v němž žalovaný uvedl, že o žalobci byly zjištěny skutečnosti, které odůvodňují závěr, že u něj existuje bezpečnostní riziko podle ust. § 14 odst. 3 písm. d) cit. přičemž tento závěr byl učiněn na základě informací v utajovaných zprávách příslušné zpravodajské služby, evidovaných v bezpečnostním svazku žalobce.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. V žalobě žalobce uvedl, že se neztotožňuje se žalovaným v tom, že by snad u něj existovaly jakékoliv skutečnosti pro konstatování bezpečnostního rizika podle ust. § 14 odst. 3 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací. Žalobce se nikdy nedopustil žádného jednání, které by mohlo mít vliv na jeho důvěryhodnost a mohlo by ovlivnit jeho schopnosti utajovat informace. Žádná ze skutečností zjištěných žalovaným v bezpečnostním řízení nemohla naplnit skutkovou podstatu tvrzeného bezpečnostního rizika. Obě žalobou napadená rozhodnutí žalovaného nemohou v tomto směru obstát a jsou nedůvodná. Závěry žalovaného nejsou podloženy dostatečným způsobem takovými skutkovými zjištěními, na základě kterých by bylo možno učinit závěr o bezpečnostní nespolehlivosti žalobce. Žalovaný se dostatečně nevypořádal se všemi důkazy, pročež jeho rozhodnutí je nutno označit za nezákonná. Z obsahu žalobci neznámých informací od příslušné zpravodajské služby nelze dovodit jejich relevantnost, konkrétnost či věrohodnost ve vztahu k následně učiněným závěrům žalovaného, které byly důvodem neudělení (nevydání) osvědčení žalobci a tyto písemnosti tedy nemohou být dostatečným podkladem pro vydání obou napadených rozhodnutí žalovaného.
4. Dále žalobce uvedl, že jak v pracovní, tak i v soukromé sféře se nikdy nedopouštěl a ani nedopouští chování, které by mohlo odůvodňovat závěr o jeho údajné bezpečnostní nespolehlivosti z důvodu shora uvedeného bezpečnostního rizika. Žalobce nikdy nezneužil svého postavení a informací, ke kterým měl přístup v souvislosti s výkonem funkce statutárního orgánu. Rovněž tak se v osobním životě nedopustil jakéhokoliv účelového jednání ve shora uvedeném smyslu. Všechny své mimopracovní aktivity, zejména pak podnikání v oblasti ekonomických a organizačních poradců, žalobce detailním způsobem

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

popsal a náležitě objasnil ve své žádosti o vydání osvědčení, resp. vysvětlil při pohovorech v rámci bezpečnostních řízení. V rámci těchto pohovorů se obšírně vyjádřil ke svým majetkovým a finančním poměrům, které žalovanému dopodrobna rozkryl, kdy tyto v žádném případě nemohou být způsobitelné pro učiněný závěr žalovaného o jeho údajné bezpečnostní nespolehlivosti.

5. Vzhledem k tomu, že žalobci není znám obsah písemností od příslušné zpravodajské služby ze dne 7.2.2017 a 26.6.2017, může se jen domnívat, že tyto nějakým způsobem souvisejí s předmětem podání vysvětlení, které žalobce učinil u policejního orgánu dne 25.7.2017. Žalobce všechny dotazované skutečnosti týkající se společností Deepview, s.r.o., IC&E, spol. s r.o., MPRM, s.r.o., COTTON, s.r.o., TEMI engineering s.r.o., MIODMA s.r.o., jakož i osob v postavení statutárních orgánů těchto společností, řádně vysvětlil a doložil listinnými doklady jak policejnímu orgánu, tak i žalovanému. Současně detailně objasnil veškeré své finanční operace ve smyslu půjček svým blízkým přátelům. Všechny tyto finanční operace a příjmy z podnikání jsou zdokladovány v daňových priznáních, které jsou součástí spisu žalovaného.
6. Ani osobní život žalobce ve smyslu jeho rodinných poměrů nemůže odůvodňovat shora uvedený závěr žalovaného o jeho údajné bezpečnostní nespolehlivosti. Žalobce zdůraznil, že nikdy v minulosti, zejména pak v době svého působení ve společnosti ČD-Telematika a.s. ve vrcholné manažerské funkci, nezneužíval jakékoliv informace ve svůj prospěch. Veškeré své aktivity vykonával toliko s péčí řádného hospodáře ve prospěch jmenované společnosti.
7. Žalobce má za to, že skutečnosti zjištěné žalovaným v rámci bezpečnostního řízení nemohou odůvodňovat závěr, že by se žalobce kdykoliv v minulosti dopouštěl jakéhokoliv závadového chování, ve kterém by mohlo být spatřováno bezpečnostní riziko ve smyslu ust. § 14 odst. 3 písm. d) zákona, či které by ho mohlo činit nedůvěryhodným a nedávalo záruku, že bude vždy s utajovanými informacemi nakládat odpovědně a svědomitě, dodržovat veškeré zákonné povinnosti a nedopouštět se zneužití utajovaných informací ve svůj prospěch.
8. Ohledně použití utajované informace žalobce uvedl, že k tomu, aby mohla být způsobilým podkladem pro rozhodnutí, musí být dostatečně konkrétní, musí být patrné, jakým způsobem byla získána a jaká věrohodná skutková zjištění jsou jejím obsahem. Žalobce má za to, že tato podmínka nebyla v daném případě splněna. Žalovaným nebyly zajištěny způsobitelné podklady pro vydání žalobci nepříznivého rozhodnutí o neudělení osvědčení. Žalobce se nedopustil žádných jednání, která by svědčila o jeho nedůvěryhodnosti a zakládala žalovaným tvrzené bezpečnostní riziko, kdy navíc toto údajné závadové jednání ani nemohlo mít přímý přesah do oblasti ochrany utajovaných informací. Pokud žalovaný něco takového tvrdí, musí být ve spise dostatečně konkrétně uvedeno, jaké skutečnosti takovou úvahu o nespolehlivosti, resp. nedůvěryhodnosti žalobce zakládají, přičemž žalobce je přesvědčen, že žádné takové skutečnosti správní spis v dané věci obsahovat nemůže, a pokud přece, nebyly žalovaným správně hodnoceny a dostatečně zjištěny. Žalobci není známo, jakého konkrétního závadového jednání, které bylo důvodem pro vydání obou žalobou naříkaných rozhodnutí, se měl dopustit, avšak vylučuje, že by takto mohla vzniknout jakákoliv pochybnost o jeho bezpečnostní spolehlivosti. Závěry žalovaného jsou tak nesprávné a nezakládají se na dostatečně zjištěném skutkovém stavu věci.

9. Žalobce je přesvědčen o tom, že skutečnosti uvedené ve dvou zprávách příslušné zpravodajské služby jsou pouhými nekonkrétními názory či domněnkami, nemohou představovat určité vyličení rozhodných skutkových okolností dané věci, kdy ve svém souhrnu nejsou dostatečně relevantní a natolik věrohodná, že by na základě nich mohl být učiněn skutkový závěr, že se žalobce dopustil závadového jednání, které ho činí nedůvěryhodným a v důsledku kterého je bezpečnostně nespolehlivý.
10. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby Městský soud v Praze zrušil jak žalobou napadené rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 29.8.2019, č.j. 156/2019-NBÚ/07-OP, tak i prvoinstanční rozhodnutí žalovaného ze dne 24.5.2019, č.j. 55461/2019-NBÚ/P, a aby věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že smyslem bezpečnostního řízení je posouzení, zda určité jednání zakládá důvodné riziko ohrožení zájmů České republiky specifikovaných v § 2 písm. b) zákona č. 412/2005 Sb. v případě, že by žadateli o vydání osvědčení fyzické osoby byl umožněn přístup k utajovaným informacím. Právní úprava ochrany utajovaných informací je z důvodu ochrany bezpečnostních zájmů České republiky založena na principu vyloučení jakýchkoli pochybností o bezpečnostní spolehlivosti té které fyzické osoby. Zákon č. 412/2005 Sb. plní především preventivní funkci, tedy předchází zneužití utajovaných informací tím, že přístup k nim umožní pouze takovým osobám, které je možno bez pochyb označit za bezpečnostně spolehlivé. Pro závěr o bezpečnostní nespolehlivosti pak podle judikatury Nejvyššího správního soudu postačuje toliko podezření či určitá míra pravděpodobnosti k tomu, aby příslušná skutková podstata bezpečnostního rizika byla naplněna (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 44/2006-74 ze dne ze dne 30. ledna 2009).
12. Žalovaný měl za to, že na základě informací poskytnutých zpravodajskou službou lze mít důvodnou pochybnost o bezpečnostní spolehlivosti žalobce a umožnění přístupu k utajovaným informacím žalobci by bylo nadměru rizikové a nebylo by v souladu se zájmem České republiky.
13. Co se týče utajovaných písemností poskytnutých zpravodajskou službou, podle žalovaného spisový materiál obsahuje jednoznačné, přesvědčivé a věrohodné informace o chování žalobce, které naplňuje skutkovou podstatu bezpečnostního rizika dle § 14 odst. 3 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb.
14. Pokud jde o rozsah soudního přezkumu, žalovaný poukázal na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení č.j. 4 As 1/2015 - 40 ze dne 1. března 2016, podle kterých judikatura Nejvyššího správního soudu zásadně umožňuje provést důkaz utajenou částí spisu před soudem; pokud takový důkaz soud neprovede, musí vysvětlit, proč ze zákonných důvodů takový důkaz provést nelze a proč k němu nebude mít žalobce přístup. V této souvislosti též poukázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 26. listopadu 2015 ve věci Regner proti České republice (stížnost č. 35289/11).
15. Žalovaný uvedl, že podstatné informace pro nevydání osvědčení byly získávány specifickými zpravodajskými prostředky a osobami jednajícími ve prospěch zpravodajské služby, přičemž zpravodajská služba je povinna zabezpečit náležitou ochranu těchto prostředků, jakož i ochraňovat osoby jednající v její prospěch. To má dopad do rozsahu soudní kontroly, při níž soudy ověřují, zda závěry učiněné žalovaným jsou skutečně založeny na listinách obsažených ve správním spise; zejména hodnotí věrohodnost, přesvědčivost a relevanci informací shromážděných ve zprávách zpravodajských služeb.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

16. Pokud jde o relevantní bezpečnostní riziko, to je rizikem fakultativním, přičemž jak z legislativy, tak z judikatury vyplývá, že je úlohou rozhodujícího orgánu uvážit, zda v konkrétním případě je bezpečnostní riziko dáno.
17. Dále konstatoval, že bezpečnostní řízení je postaveno na principu vyloučení jakékoliv pochybnosti o bezpečnostní spolehlivosti účastníka řízení, proto pro konstataci rizika stačí právě pouhá pochybnost.
18. Žalovaný uzavřel s tím, že existence bezpečnostního rizika je u žalobce doložena shromážděným spisovým materiálem, nesouhlas žalobce s touto konstatací není s to změnit závěr žalovaného o bezpečnostní nespolehlivosti jeho osoby. Spisový materiál obsahuje jednoznačné a přesvědčivé informace o chování účastníka řízení, které naplňuje skutkovou podstatu bezpečnostního rizika dle § 14 odst. 3 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb.

III.

Posouzení žaloby

19. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
20. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce dne 9. 4. 2018 požádal o vydání osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení Tajné podle ust. § 94 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací.
21. V průběhu bezpečnostního řízení si Národní bezpečnostní úřad (dále jen „NBÚ“) opatřil jak vyjádření žalobce jako účastníka řízení, tak písemnosti podle ust. § 94 odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací, dále skutečnosti zjištěné úkony podle ust. § 107 cit. zákona a pohovorem se žalobcem. Dále vycházel z písemností, které získal v předchozím bezpečnostním řízení, včetně zpráv příslušné zpravodajské služby.
22. Po vyhodnocení všech zjištěných skutečností NBÚ vydal dne 24. 5. 2019 rozhodnutí, kterým žalobci požadované osvědčení nevydal, neboť na základě informací obsažených v utajovaných zprávách příslušné zpravodajské služby shledal u účastníka řízení existenci bezpečnostního rizika podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací, tedy chování, které má vliv na důvěryhodnost účastníka řízení a může ovlivnit jeho schopnost utajovat informace.
23. Jsa limitován ustanovením § 122 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací NBÚ konstatoval jen tolik, že shledal bezpečnostní riziko podle ust. § 14 odst. 3 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací, a to jedním, jehož se *„účastník řízení dopustil v rozhodném období podle § 14 odst. 4 zákona. Jednání, ve kterých bylo shledáno bezpečnostní riziko, souvisí jednak s pracovní sférou života účastníka řízení, kdy lze shledat, že účastník řízení zneužíval svého postavení a informací, ke kterým měl v souvislosti s ním přístup, a jednak se soukromou sférou života, ve které se účastník řízení také dopouštěl účelového jednání. Vlastní vyhodnocení podkladů pro vydání tohoto rozhodnutí je pak v plném rozsahu obsaženo v dokumentu „Vyhodnocení bezpečnostního řízení“, evidováno pod č. j. D137/2019-NBÚ/P a v úředním záznamu – Doplnění Vyhodnocení bezpečnostního řízení č. j. D137/2019-NBÚ/P, evidováno pod č. j. D484/2019-NBÚ/P, které jsou založeny pod pořadovými čísly 7 a 8 v utajované části bezpečnostního svazku účastníka řízení. Zjištěné skutkové okolnosti jsou ve svém*

souhrnu přesvědčivým podkladem pro závěr, že v případě účastníka řízení bylo zjištěno bezpečnostní riziko dle § 14 odst. 3 písm. d) zákona.“

24. NBÚ konstatoval, že žalobce se chování, ve kterém je spatřováno bezpečnostní riziko, „dopouštěl cíleně, s rozmyslem a opakovaně. Toto chování účastníka řízení může mít přímý přesah do oblasti ochrany utajovaných informací, činí účastníka řízení nedůvěryhodným, a nedává Úřadu dostatečnou záruku, že účastník řízení bude vždy nakládat s utajovanými informacemi odpovědně a svědomitě, dodržovat veškeré zákonem stanovené povinnosti a nedopouštět se jejich zneužití ve svůj prospěch. Úřad pro úplnost dodává, že právní úprava ochrany utajovaných informací je z důvodu ochrany zájmů České republiky založena mimo jiné na principu vyloučení jakýchkoli pochybností o bezpečnostní spolehlivosti fyzických osob, kterým má být umožněn přístup k utajovaným informacím.“
25. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 7. 6. 2019 rozklad, v němž obdobně jako v žalobě popřel, že by se dopouštěl jednání, jež mohlo znamenat bezpečnostní riziko, a tedy že neexistují žádné relevantní a hodnověrné informace či skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno konstatovat tvrzené bezpečnostní riziko.
26. Tento rozklad ředitel NBÚ zamítl napadeným rozhodnutím ze dne 29. 8. 2019, v němž zkonstatoval dosavadní průběh řízení a uzavřel s tím, že Úřad v posuzované věci postupoval v souladu s § 89 odst. 1 zákona, kdy ze shromážděného spisového materiálu „lze učinit objektivní závěr o bezpečnostní nespolehlivosti účastníka řízení. Ze zpráv poskytnutých příslušnou zpravodajskou službou se jednoznačně a přesvědčivě podává závadové jednání účastníka řízení, které naplnilo skutkovou podstatu předmětného bezpečnostního rizika. Tento závěr Úřadu, s nímž se plně ztotožňuji, je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz výše), jelikož se jedná o nepravděpodobnější vysvětlení učiněných skutkových zjištění. Nesouhlas účastníka řízení s existencí bezpečnostního rizika u jeho osoby není s to tento závěr změnit a nemá vliv na jeho věcnou správnost a zákonnost.“
27. Ředitel NBÚ zdůraznil, že zprávy zpravodajské služby jsou plnohodnotnými a věrohodnými podklady pro posouzení bezpečnostní spolehlivosti účastníka řízení. Do výlučné působnosti Úřadu patří právní posouzení těchto skutkových zjištění, tj. přijetí závěru, zda tato konkrétní zjištění zpravodajské služby lze vyhodnotit jako bezpečnostní riziko. Případnou právní kvalifikací skutkových zjištění ze strany zpravodajské služby NBÚ v bezpečnostním řízení vázán není a informace poskytnuté zpravodajskou službou slouží pouze jako podkladový materiál pro rozhodnutí NBÚ, který za výsledek bezpečnostního řízení zodpovídá.
28. K námitce žalobce, že mu není znám obsah relevantní utajovaných písemností, ředitel NBÚ uvedl, že NBÚ není oprávněn utajované informace uvádět a žalobci nelze umožnit nahlédnutí do utajované části spisu ani mu je sdělovat při bezpečnostním pohovoru.
29. Námitku žalobce, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním i skutkovém posouzení věci a závěry Úřadu nemohou mít oporu v provedených důkazech, resp. nebyly Úřadem náležitě a ve všech svých souvislostech vyhodnoceny, ředitel NBÚ odmítl s tím, že „podrobné úvahy, které NBÚ vedly ke shledání bezpečnostního rizika u účastníka řízení jsou uvedeny ve „Vyhodnocení bezpečnostního řízení“ č.j. D137/2019-NBÚ/P a v jeho doplnění č.j. D484/2019-NBÚ/P (založeny pod položkami č. 7 a 8 v utajované části bezpečnostního svazku). Jelikož se jedná o utajované písemnosti označené stupněm utajení Důvěrné, Úřad na ně v napadeném rozhodnutí mohl toliko odkázat.“

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

30. Městský soud v Praze konstatoval, že žalobní námitky v souhrnu reflektují právě skutečnost, že závěry NBÚ jsou založeny na informacích, které žalobci nejsou a nemohou být známy, neboť NBÚ nebyl oprávněn jej s nimi jakkoliv seznámit. Tím byl žalobce ve svých žalobních tvrzeních podstatně limitován, neboť neznaje obsah podkladů pro rozhodnutí, mohl jen obtížně koncipovat své výhrady vůči napadenému rozhodnutí s náležitou konkrétností.
31. Nicméně judikatura jak správních soudů, tak i Ústavního soudu koncipovala řešení této situace účastníků bezpečnostních řízení, kterým nebylo vydáno osvědčení fyzické osoby, a to tak, že soudům svěřila pravomoc seznámovat se i těmi podklady pro rozhodnutí, kterými není vyhověno žádostem o osvědčení fyzické osoby podle zákona o ochraně utajovaných informací.
32. Soud zde především konstatuje, že otázkou přezkumu těchto rozhodnutí Národního bezpečnostního úřadu se zabýval Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 11/2000, ve kterém konstatoval, že *„ochrana utajovaných skutečností a podmínky kladené na osoby, jež s těmito skutečnostmi budou nakládat, sice představují natolik specifickou oblast, že ani z ústavněprávního hlediska není možné garantovat všechna procesní práva těchto osob v takové míře, jako tomu je u profesí jiných a u pracovních sporů jejich zaměstnanců. Na druhé straně však ani specifika ochrany utajovaných skutečností nemohou vést k vědomé rezignaci na ústavní ochranu práv prověřovaných osob. Jestliže tedy článek 36 odst. 1 a odst. 2 Listiny a článek 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zaručují každému základní právo na spravedlivý proces a jestliže ze soudního přezkumu nesmí být vyloučen přezkum rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny, musí zákonodárce i v tomto případě garantovat přezkum správních rozhodnutí nezávislým soudním orgánem, byť nelze vyloučit nikoli běžný typ řízení, který bude jednotlivé případy dostatečně diferencovat. Ústavní soud respektuje skutečnost, že s ohledem na specifika a význam rozhodování ve věcech utajovaných skutečností, kdy je velmi zřetelný bezpečnostní zájem státu, není možné vždy garantovat všechny běžné procesní záruky spravedlivého procesu (např. veřejnost jednání)“* – citováno podle usnesení Ústavního soudu III. ÚS 3044/10 ze dne 18. 11. 2010.
33. Soud vycházejí z těchto tezí tedy zkoumal, zda v aktuálně projednávané věci byla zachována práva žalobce jako účastníka právě s přihlédnutím k omezením vyplývajícím ze specifické povahy některých podkladů pro rozhodnutí žalovaného.
34. Především soud konstatoval, že napadené rozhodnutí ředitele NBÚ vyhovuje normám podle ust. § 122 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací, tedy že v něm jsou uvedeny důvody vydání rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se NBÚ řídil při jejich hodnocení a při použití právních předpisů. Ohledně těch podkladů, jež jsou utajovanými informacemi, uvedl NBÚ v odůvodnění pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení.
35. Dále soud v rámci své pravomoci seznámit se i s těmi podklady pro rozhodnutí, jež musí zůstat z důležitého důvodu ochrany utajovaných informací nepřístupné pro žalobce, vyhodnotil obsah dvou písemností, jimiž žalovaný argumentoval, tedy dokumentu „Vyhodnocení bezpečnostního řízení“, evidováno pod č. j. D137/2019-NBÚ/P a úředního záznamu – Doplnění Vyhodnocení bezpečnostního řízení č. j. D137/2019-NBÚ/P, evidováno pod č. j. D484/2019-NBÚ/P, které jsou založeny pod pořadovými čísly 7 a 8 v utajované části bezpečnostního svazku žalobce.

36. Soud konstatoval, že oba tyto dokumenty se v bezpečnostním svazku žalobce nalézají, že vycházejí z činnosti příslušné zpravodajské služby a především že jejich obsahem jsou informace, na jejichž podkladě NBÚ důvodně koncipoval svůj závěr o žalobcově závadovém jednání, které naplnilo skutkovou podstatu bezpečnostního rizika, které bylo na straně žalobce konstatováno.
37. Soud tedy ověřil, že k tomuto závěru žalovaný dospěl na základě reálně existujících informací, které právě k takovému závěru vedou, v souladu s pravidly logického rozvažování. Vyhodnocení těchto podkladů, provedené žalovaným v napadeném rozhodnutí, tedy soud shledal věcně správným a ztotožnil se se záměry, jež na jejich základě žalovaný učinil.
38. Na těchto závěrech nic nemění ani to, že žalobce sám na své straně neshledává žádné závadové jednání, a nedomnívá se, že by cokoliv v jeho jednání mohlo zapříčinit vznik bezpečnostního rizika. Žalobce nepochybně má právo na vlastní názor ohledně existence takového rizika, a obecně může nastat situace, kdy NBÚ odmítne vydat osvědčení fyzické osoby konkrétnímu žadateli, máje za to, že jeho určité jednání představuje ve smyslu zákona o ochraně utajovaných informací bezpečnostní riziko, zatímco žadatel sám bude totéž svoje jednání považovat za bezproblémové, případně si ho subjektivně nebude vědom. Nicméně závěr o tom, zda takové skutečnosti existují a zda předmětné riziko zapříčiňují, zde spočívá ve výlučné působnosti a pravomoci žalovaného, jenž musí reflektovat specifickou podstatu zájmů chráněných zákonem č. 412/2005 Sb.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

39. Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a že ani v řízení, které jeho vydání předcházelo, nedošlo k porušení procesních předpisů, jež by způsobovalo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
40. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce neměl úspěch ve věci a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. března 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.